

af Gaarden, skulde i de to første Terminer efter Kjøbet udbetales en Tolvtedeel i hver Termin, medens de syv Tolvtedele bleve staaende i Eiendommen som uopsigelige fra Creditors Side i 20 Aar. Endelig foresloges, at to Commissairer, en for Sjællands og Voland-Falsters Stiftes og en for Fyen og Jylland, skulde paa Statskassens Beføstning bereise Landets Fæstegods og mægle mellem Godseierne og Fæsterne for at fremkalde mindelige Overenskomster om Fæstegodssets Overgang til Selveiendom.

Det førstnævnte af disse Endringsforslag forfæstedes med 28 Stemmer mod 11 og det sidstnævnte forfæstedes med 33 mod 14 Stemmer. Derhos forfæstedes Hovedparagrafen i det indbragte Lovforslag med 27 Stemmer mod 15, hvorefter Forslagsstilleren tog hele Forslaget tilbage.

I samme Session foreslog Godseier Nyholm i Landsthinget en Lov om Berettigelse for Besidderne af Lehn, Stamhuse og Fideicommissgods og for Bestyrelserne af offentlige Stiftsellers og Embeders Bøndergods til uden særlig Bevilling at afhænde dette Gods til Fæsterne, deres Børn, Svigerbørn eller Stedbørn. Dette Lovforslag vedtoges af begge Thing og udkom som Lov den 21de Juni 1854.

I 6te Session kom Sagen ikke til Behandling i noget af Thingene.

Den 4de December 1855 indbragtes det større Lovforslag atter i Folkethinget af S. A. Hansen paa „Bondevennernes Selskabs“ Bestyrelses Begne. Der nedsattes Udvalg over Sagen, og i dette Udvalg udtalte Godseier Tuttein, at han erkjendte, saavel med Hensyn til den constitutionelle Udviklings heldige Gang som med Hensyn til Godseiernes statsborgerlige Stilling, det Duffelige i at Fæsteforholdet kunde ordnes paa en for begge Parter tilfredsstillende Maade, og han fremsatte derfor et Grundlag for en saadan Lov, der var væsentlig forskjellig fra det foreliggende Udkast, og som tilbød Godseierne Fordele, som i Forbindelse med den Omstændighed derved at have bidraget til at gjøre Ende paa den uhyggelige Kamp om Fæstevæsenet, samt at være kommen et almindeligt Duffe imøde, maatte formaae dem til at modtage Forslaget som en Overenskomst.

Udvalgets øvrige Medlemmer, blandt hvilke Mourad, Tscherning og S. A. Hansen, enedes derpaa om at tilskrive Regjeringen, hvori Bang var midlertidig Indenrigsminister, at man gif ud fra den Forudsætning, at Regjeringen ikke vilde modsætte sig en endelig Afgjørelse af Sagen om Fæstes Overgang til Selveiendom, naar Forslag hertil forelaae som en Art Overenskomst mellem de modstridende Interesser og Mentinger. Under denne Forudsætning havde man sagt ved gjenfærdig Indrømmelse at tilveiebringe Entighed i Udvalget. Modsatte Regjeringen sig Forslaget, om hvis Grundtræk man var bleven enig, da forbeholdt Enhver sig sine principale Anskuelser og ansaae sig ikke bunden ved de tilbudne Indrømmelser. Det Grundlag, man havde forenet sig om, var følgende: Der skulde ikke ved Lov gjøres nogen Forandring i de alt indgaaede Fæstecontracter, og naar Godseieren og Bondens Efterladte ved Fæsteledighed enedes om Gaardenes Overdragelse til Fæste eller Selveie, da skulde det derved have sit Forblivende. Kunde saadan Overenskomst ikke tilveiebringes, saa kunde Bondens Efterladte forlange Gaarden stillet til Auction, og da skulde mellem en Fjerdedeel og en Trediedeel af Kjøbesummen tilfalde Bondens Efterladte. Af 10 Gaarde, der afhændedes ved frivillige Overenskomster eller Auction, skulde Godseieren være berettiget til selv at kjøbe den ene, og besidde den med samme Ret, som den ikke var Bønderjord. Man udbad sig sluttelig i Skrivesen til Indenrigsministeren dennes Erklæring, om Regjeringen vilde modsætte sig et Forslag, der var udarbejdet efter disse Grundsatninger, idet man bemærkede, at det vilde være Udvalget kjær at conferere med ham om Enkelthederne. — Bang svarede under 23de Januar 1856 paa Regjeringens Begne, at, da de angivne Grundtræk i deres Udførelse krævede mange nye og indgribende Detailbestemmelser, vilde et derpaa støttet Lovforslag ikke kunne gaae igjennem begge Thingene i den daværende Session; Ministeriet kunde derfor ikke finde det tilstædeligt at tage nogen Bestemmelse om et saa vigtigt Spørgsmaal, førend det forelaae til Afgjørelse, saameget mere som Kongen ikke endnu endelig havde udnævnt en Indenrigsminister, under hvem dette Spørgs-